

Ptáčci

Seděli na kovové tyči
vedle sebe.
Vítr se do nich opíral,
nad hlavou mraky hnál,
v korunách stromů fičí.

Seděli vedle sebe,
tři, čtyři, pět...

Pak objevil se další, maličký,
vylétl z hnízda
a objevoval svět.
Teď chvíličku chtěl
s nimi také posedět.

Hop, skok.
Táta mu místo udělal.
Jen krátkou chvíli seděl tam.
Vítr si s drobnými peříčky
na jeho zádech hrál.

Ten malý ani nezpíval,
jen rozhlížel se,
a zase letěl dál.

Vždyť nový svět ho tolik,
tolik zajímal.
Táta a máma se o něj postaral.

Seděli na kovové tyči
vedle sebe,
vítr ustával,
sluníčko šlo spát.

Zpívali píseň překrásnou,
sborový byl to zpěv!
Drozdové, vrabci, sýkorky,
a na flétničku pískal kos.

Zpívali píseň o lásce,
o tom,
jak Bůh má všechny rád!
Píseň ta nesla se k nebesům,
když na krajinu padal chlad.

Zpívali píseň vděčnosti.
Utichl šum a chvat,
když zpíval sólo kos,
o tom,
jak Bůh má všechny rád.
Až ztichla celá zem.

A v tichu tom,
já Boží slovo slyšel jsem:

„Nepečuj o zítřejší den!
Vždyť v nebi Otce máš,
a v Jeho očích větší cenu,
než ptáček ten.“